

פרשת כי תבוא  
טיוטא

פרשת כי תבוא

- "יִרְעֶה רֵב תּוֹצִיא הַשָּׂדֶה" (כח, לח) - הפועל "תוציא" מתאים גם לגוף שלישי נקבה – היא תוציא, וגם לנוכח זכר – אתה תוציא, כן הוא בהטיות בלשון עתיד. מ"מ כאן הכוונה לפירוש השני אתה תוציא לשדה,<sup>190</sup> ולא שהשדה תוציא.
- "מַעֲלָה מַעֲלָה" (כח, מג) - "מעלה" השני במס דגושה מדין אתי מרחיק. וכן "מטה" השני של "מִטָּה מִטָּה". ובאלו הטית דגושה ג"כ.
- "יִשָּׂא יְיָ עֲלֶיךָ גְּוֵי מַרְחָק" (כח, מט) - הגימל דגושה בדגש כבד מדין אתי מרחיק.
- "הֲרַכְּהָ בָךְ וְהֶעֱנָה" (כח, נו) - הבית רפויה בראש מילה לאחר אהו"י, והגימל דגושה בדגש כבד לאחר קובוץ שהיא תנועה קטנה.
- "וְחָלִים רָעִים" (כח, נט) - הואו בקמץ והחית בחטף-קמץ, וביוד רפה ולא באלף, שלא כמו "תִּלְאִים לָךְ" (כח, סו) - ששם באלף ולא ביוד. מ"מ בלשון חז"ל אומרים "חלאים" עם אלף וכן מוזכר בתפילות.
- "גַּם כָּל-חֲלָיִ" (כח, סא) - החית חטופה ואין לעמוד בה, והטעם בלמד.
- "לֵב רִנָּה" (כח, סה) - הגימל דגושה בדגש כבד שהמלה מורה על תואר הדבר החוזר ונשנה כמו "שׁוֹר נִגְדָה" (שמות כא, כט).<sup>191</sup>
- "וַיִּרְשָׁתָה וַיִּשְׁבֶּתָ בָּהּ" (כו, א) - הבית בדגש כבד מדין אתי מרחיק. ויש לשים לב למפיקים בהא.
- "נִתְּן לָךְ" (כו, ב) - טעם המילה "ניתן" לא נסוג אחר<sup>184</sup> מפני שהמילה מסתיימת בנח נראה המנוקד בתנועה גדולה כמו "יוֹבֵל הוּא" (ויקרא כה, י-יב) שהוא אחד המבטלים של נסוג אחר.<sup>185</sup>
- "אֲרַמִּי אֲבִד אֲבִי" (כו, ה) - נחלקו המפרשים בפסוק זה ולפי רש"י יהיה "אבד" פועל יוצא, כאילו אמר "מאבד" אף שאינו לפי הדקדוק. וכן צריך לפרש לפי מדרש רבותינו ז"ל.<sup>186</sup>
- "כִּי תִכְלֶה לְעֶשֶׂר" (כו, יב) - הלמד בפתח והעין בשוא לבדו.
- "אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְיָ" (כח, יא) - יש לבטא היטב את העין שלא ישמע לשון שבי ח"ו כלפי מעלה.
- "וַיִּנְתְּנֶךָ יְיָ לְרֵאשִׁי" (כח, יג) - הטעם לימין<sup>187</sup> הכף כי הוא הטעם המשרת קדמא ולא הטעם המפסיק פשטא.<sup>188</sup>
- "אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶה הַיּוֹם" - יפסיק מעט לפני ההמשך "לְשֹׁמֵר וְלַעֲשׂוֹת", כי היום אנכי מצוך אבל לשמור ולעשות צריך כל הזמן ולא רק באותו יום שהי צוה אותנו.
- "וַיַּעַד-אֲבִדְךָ מִהָר" (כח, כ) - הקמץ בבית חטוף כי הוא במקום חולם, ולכך השוא שבדלת שלאחריו נח.<sup>189</sup>
- "וַיִּרְדְּפוּךָ עַד אֲבִדְךָ" (כח, כב) - האלף בקמץ חטוף, וגם פה הדלת רפה.
- "וַיֵּאָזֵן לְאֵל יִרְדָּךְ" (כח, לב) - הלמד בשוא לא בקמץ.

<sup>184</sup> עיין במאמר על הפרשה הקודמת בנושא נסוג אחר.

<sup>185</sup> אע"פ שבפעלים יתכן שיסוג אחר תוך כדי החלפת הצירי שהוא תנועה גדולה לסגול שהוא תנועה קטנה כמו "וַיַּעֲתָר לֵוִי" (בראשית כה, כא) מ"מ עפ"ר אינו כן והרי הכל תלוי במסורה, וכאן המסורה המסורה לנו מדור דור היא שמילה זו מלרע.

<sup>186</sup> ע"פ ר"א מזרחי הו"ד בשפ"ח אות כ, וע"ע באורך ב"הבנת המקרא" לרווה ומה שמצדיק את פרש"י ע"פ הטעמים.

<sup>187</sup> או באמצעיתה, שראש הקדמא על אמצע הראש וחלקה התחתון על הצד הימני של האות.

<sup>188</sup> עיין במאמר פרשת חיי שרה על הטעמים שאינם קונים מקומם.

<sup>189</sup> ע"פ חלק הדקדוק למהר"י.

<sup>190</sup> דתרגומו תפיק לחקלא.

<sup>191</sup> עיין במאמר על הדגש הכבד בפרשת משפטים.